

millum ungfolk *

Stevnuhald

við síðuna av

Summarstevnur eru í hondum. Fólk ferðast bygdanna millum fyrri at vitja frændir og vinir, — fyrri at njóta alt tað, ið stevnanan hava at bjóða: ítróttakappingar, fólkafundir, basarir, náttúruvakurleikar o. s. fr.

Nókur treða dansin og temja eina langtandi tráan á henda hátt; onnur geva tónunum ástarflog og ljómandi, varliga kynd av tí mjúka summarlotinum flúgva orðini út yvir Atlants-havsins deyðspöku bylgjur: »Jeg har en ven, en rigtig sejer!...«

Eisini finnast teir (og tær), ið liva í brennandi tráan eftir at geva rúm fyrri øllum tí, sum á einari slikari løtu kann skapa margfaldaða livsgleði og ovurlætt sinnalag. Teir kyssa hina freistandi »sissal«-moyggina ... eina ferð, tvær ferðir og fleiri ferðir. Tað skapar ovurkátar kenslur, rekur allan hin tunga, nívandi og trælendi gerandisdagin burtur, men leiðir ein samstundis á síni háfløygdu ferð inn í óvitskunnar hallir, fyrri aftur at vakna, sálarliga nívður og kryplaður, líkamliga boygnaður og pindur, ólökkiliga týrstur, andliga og líkamliga máttleysur.

Merkiliga at teir ikki lærast.

Háfløygdar, lagnubindandi og trúandi eru tær — ástarkenslurnar.

Hin snúgvandi roðin, tey droymandi eyguni, tær reyðlittu varrnar, tær mjáu mjadnarnar áh, freistandi alt samalt.

Tá hitt mjúka summarlotið kýnir holdið og tú kennir hin livandi hitan frá tí smidliga bulinum, leggur hond um tær mjáu mjadnarnar, sært starandi í tey droymandi eyguni, tær biv-

andi varrnar og kennir órskunnar spælendi megi í hvørjum liði, tá er stevnan í hæddini og »erotikkens ofre« á lagnuskálini, ið mangan hevur vígað og funnið ov lættan.

So ymiskt sum mannahugsanin er, so ymisk er eisini stevnunjótanin. —

★

Per: Tú ert forlovaður við Jóhannu við sama lag?

Pól: Nei!

Per: Tað kannst tú vera glaður yvir.

Pól: Hvi tá?

Per: Tí hon er bæði býtt og ljót.

Pól: Ja, men eg eri giftur við henni.

Palmolive



hándsápa

baðisápa

rakikrem

Colgate

hándsápa

tannkrem

altíð á goymslu.

TH. PAULI CHRISTIANSEN,
Telefon 446.

Bílig og haldgóð

hjá

Poul Arne Poulsen
Tlf. 81.

til rennur og septiktankar

Tvøroyri

FØROYSKUR HAPPADRÁTTUR

Seinasti dráttur í hesum hálvári verður í tinghúsinum 16. juni kl. 16. Vinningarnir eru:

1 vinningur	20.000 kr.
1 —	15.000 —
1 —	10.000 —
1 —	5.000 —
4 vinningar á 2000 kr.	8.000 —
6 — á 1000 —	6.000 —
12 — á 500 —	6.000 —
111 — á 240 —	26.540 —

137 lutir av 1000 vinna 96.640 kr.

Premia til seinasta vinnandi 2.000 —

98.640 kr.

Solan av lutaseðlum er byrjað og varar til 13. juni.

N. v.

Edw. Milens.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kriggstrygging .. telf. 372

Føroya Sjóvátrygging ... telf. 372

Føroya Brunatrygging .. telf. 372

Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

MINNIST BARNAHJÁLPINA!

Hedin Brú: Fedgar á ferð. 12

Tey koma inn í einasta handilin í bygdini. »Góðan dag«.

Handilsmaðurin, ein hálgamal drongur, situr við turruklæð um hálsin á einum sápuilati og smákvøður Jökilskvæði. Tá ið örindið er liðugt, svarar hann teimum innkomandi aftur.

Hvat tey vildu?

Konan skuldi hava tvey lodd av te.

»Tú skal ikki hava ein ostabita eisini?« spyr handilsmaðurin.

Nei, tað skuldi hon ikki.

»So er einki í tí. Eg spurdi bara, tí osturin liggur út yvir tekassanum, og so skal eg handfara hann kortini«.

Ketil skuldi hava nakrar bátaseymir.

Ja, tað skuldi hann fáa, segði handilsmaðurin, hann stöðgar mitt á gólvinum og klár sær undir turruklæðunum: »Men nú var eg so klombrutur í áðni, at eg misti seymipakkann niður í siroppin«, hann hyggur upp í loft: »Kanska eg kundi tikið handa klován, har hongur, at raka hann upp aftur við«. Hann klívur upp undir bitan og fær klován, men dettur og endar við báðum örmum á botn í einari mjólskuffu, sum stóð opin. Tað var sum jarðrok um alt húsið.

»Nú meiddi tú teg, meini eg«, ógvadust tey gömlu.

»Meiddi meg, nei, nei, eg meiddi meg ikki. Nú skulu tygum fáa seymine«.

So var tað, tey bóðu um ull til triðingsgerð.

»Ull skulu tit fáa«, sigur handilsmaðurin, grettur ein stiga niður undan loftinum og klívur upp á lemmin. »Tað eru soverðnum sum tykkum, eg liva av. Tey ungu handla ikki við meg. Hvørja ferð ein maður giftist, so sæst hann ikki aftur her, so er tað ikki nóg fint at handla her. Tað eru hesar konurnar, tær hava verið í Havn og eru gjörðar býttar. Hövdu tey so átt allan finleikan ...«

»Eg hugsi vit fara at halda við tær«, sigur Ketil. Tey fáa sær ulla-posan út fyrri dyr, Ketil fer undir og tey fara avstað.

Á heimvegnum hitta tey eina av sonarkonunum:

»Á Guddoyð«, gnisar hon, »tit ætla tykkum ikki at vera stutt-livað, ein soverðin leggsmannsbyrði, tit koma við«.

»Tað hevði kanska trøngst til, at onkur annar hugsaði um tað sama«, illneitar Ketilskona.

Ja, hvat hon meinti við, um tað var sær, hon ætlaði at vera nasvís imóti? spurdi sonarkonan.

»Hann tekur at ær, ið sekaður ere«.

»Sekaður, hvat sekaður. Gangi eg fyrri einki, um enn eg ikki geri triðingsstryggjur? Tit gomlu halda, at øll ganga fyrri einki uttan tit sjálv«.

Ketil fer aftur at ganga: »So, so, eingin illstøða av hasum, latið okkum sleppa okkum aftur at húsum«.

Men gamla ætlaðist ikki at gevast so, væl, hon fekk kjaftin á hana. Hon leggur viðfórningin frá sær á ein bakka og setir hendurnar í hupp: »Vit gomlu halda, há, eg veit ikki, hvat eg skal siga, nei, einki halda vit, nei. Eitt soverðid rekavætti sum tú skal tora at tala. Hvat hevur tú gjørt, siðan tú kom higar til bygdina? ...«

»Eg havi passað mitt hús«.

»Tú hevur passað, ha, ha, ja, tað má eg siga, væl er passað, spegla tær í: Tit verða drigin út eftir halanum fyrsta dagin. Nei, men pynta teg, tað dugir tú, og at liggja og rína í barnverkjum á hvørjum ári, tað kann tú eisini. Men at fáa nakað inn í munnin á teimum vanlukkudýrunum, tí dregur inn í verðina, tað er tú ov fin til«.

»Nasvísar mer, hvat hevur tú at brigsla mær«, sonarkonan gongur tætt inn undir hana. »Eg havi ikki fingið fleiri børn, enn tú sjálv hevur átt. Og tað eri ikki eg, ið skal forsyrgja teimum, tað er maðurin, ið skal gera tað. Eg havi einki spilt burtur, sum hann hevur lagt inn, tað kann eg iga tær. Nei, men tú gongur full í illsinni, tí eg vil ikki búgva í einari veggjarholu sum tú og bara runast við grov-arbeiði. Hevði eg gjørt sum tú, ikki passað húsið, ikki latið meg í, ikki hildið börnini hampilig, so kundi eg bæði gjørt triðings-tryggjur og borið töð. Men eg vil ikki gera tað, eg gifti meg ikki fyrri at hava tað sum kviatúrini«.

Tá græt Ketilskona: »Ja, ja, tað er nógv fyrri at hoyra. Havi eg ikki passað mitt hús, hvør stendur betur, spyrji eg, kann nakar koma inn og taka nakað frá okkum, sig tú mær tað. Men ...«

»Ja, hatta er tað, tit altíð koma við, men túsund skamm fyrri at tit standa tykkum, tá ið tit bert hugsa um at vinna tykkum okkurt matkatt at koyra í munnin og so goyma hvørt koparoyra fyrri skatt. Tað hövdu eisini vit kunnað, men vit vilja ikki, vit vilja liva sum menniskjur«.

»Skattin, sigur tú, at tú skal troysta tær at nevna skattin. Tað eru vit, sum hava gjørt, at tú ikki er hús-vill fyrri skattaskuld, tað kann eg siga tær«.

»Gjörd hús-vill. Vit hava svarað avdrag í sparikassanum, tað er eingin, sum kann koyra okkum út. Og kommunuskattin, hann skulu vit ikki lata. Teir hava fingið ein transport upp á reidaran, og teir fáa einki annað«.

»Teir fáa einki annað, tað ber til, tí vit skulu lata tað«.

»Vit hava ikki biðið tykkum latið nakað. Eru tit so býtt at tit lata kommunumannin fáa pengar, fyrri tað at hann hevur forsomt at heinta frá reidaranum, áðrenn hann fór fallit, so kunna tit«.

Ketilskona bráðtagnaði og rýmdi.

»So gongur handa gamla tápuzásin full í illsinni og trýr, at øll